

บทที่ 3

การพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรม

3. การพาณิชย์กรรมในสมัยกลาง¹

ในยุคกลางตอนต้น อุตสาหกรรมยังอยู่ในวงแคบและเกษตรกรรมเป็นกระดูกสันหลังของประเทศสินค้าที่มีการค้าขายกันส่วนใหญ่จึงเป็นผลผลิตทางเกษตร ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมยังมีปริมาณน้อยเกินไปที่จะก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนกันเองได้ ด้วยเหตุนี้การค้าขายจึงยังมีค่อนข้างน้อย การค้าขายในยุคกลางส่วนใหญ่เป็นการค้าภายในประเทศ ระหว่างเมืองกับหมู่บ้านใกล้เคียง และสินค้าส่วนมากก็ผลิตขึ้นในท้องถิ่น อุปสรรคสำคัญของการค้าในยุคกลาง คือ ความไม่สะดวกในการขนส่งลำเลียงสินค้าและการติดต่อระหว่างกันและกัน ส่วนใหญ่อาศัยการขนส่งทางบกซึ่งถนนหนทางหรือเส้นทางสัญจรไปมาก็ตกอยู่ในสภาพเลวและลำบาก การลงทุนค้าขายมีน้อยมากอันเนื่องมาจากอิทธิพลของศาสนา ซึ่งห้ามมิทำไรส่วนเกิน ห้ามการให้สินเชื่อ ห้ามให้กู้ยืมเงิน เป็นต้น ซึ่งนับเป็นอุปสรรคที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งต่อการขยายตัวทางการค้าในยุคนั้น อย่างไรก็ตามในปลายยุคกลางราวศตวรรษที่ 12 และ 13 การค้าภายในและภายนอกประเทศเจริญก้าวหน้าขึ้นโดยมีการปรับปรุงการคมนาคมขนส่งทางบกและทางน้ำ ส่งเสริมการจัดงานแสดงสินค้าในท้องถิ่นปราบปรามโจรสลัดซึ่งมีอยู่ทั่วไปตามเส้นทางการค้าในดินแดนต่าง ๆ

ในการศึกษาถึงการค้าของทวีปยุโรปในยุคกลางจะพิจารณาครอบคลุมไปถึงภูมิภาคต่างๆ ในยุโรปสมัยกลางที่ประกอบการค้าอย่างเป็นล่ำเป็นสันเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกิจการค้าที่ดำเนินอยู่ในสมัยนั้น เช่น ประเภทสินค้าที่พ่อค้านำไปจำหน่าย เส้นทาง

¹ แผ่นปลิวคำบรรยาย วิชา ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ, คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2509.

การค้าที่ใช้ในการลำเลียงสินค้า ตลาดซื้อขายสินค้า ตลอดจนวิธีการของพ่อค้าในการจัดระเบียบการค้าและการปฏิบัติทางการค้าในสมัยนั้น การค้าในทวีปยุโรปยุคกลางอาจแบ่งออกได้เป็น 3 เขตการค้าที่สำคัญ¹ ดังนี้

1. การค้าแถบยุโรปเหนือ มีศูนย์กลางอยู่บริเวณประเทศในแหลมสแกนดิเนเวีย (นอร์เวย์ เดนมาร์ก ฟินแลนด์) และเยอรมัน สินค้าที่มีการซื้อขายในแถบการค้านี้มีหลายประเภท บางประเภทก็เป็นสินค้าฟุ่มเฟือย เช่น เหล้าองุ่น ขนสัตว์ แต่ส่วนใหญ่เป็นพวกวัตถุดิบและสินค้าประเภทอาหาร เช่น ทองแดง เหล็ก ฝัก ไม้ หนังสัตว์ ปลา ปลาเค็ม เกลือ เบียร์ และข้าวชนิดต่างๆ ลักษณะสำคัญของสินค้าเหล่านี้ คือ มีน้ำหนักมาก ขนาดใหญ่และราคาต่ำ ค่ำระวางบรรทุกสินค้าลงเรือจึงสูง นอกจากนั้นพ่อค้าและผู้บริโภคในย่านการค้าแถบเหนือก็อาศัยอยู่ใกล้กับแม่น้ำหรือทะเลเป็นจำนวนไม่น้อย ดังนั้นการขนส่งทางน้ำจึงเป็นที่นิยมแพร่หลาย

ในบรรดาสินค้าฟุ่มเฟือยทั้งหลาย เหล้าองุ่นเป็นสินค้าที่มีจำนวนมากที่สุดและราคาไม่แพงนัก ชนชั้นระดับกลางสามารถจะหาซื้อได้ สินค้าฟุ่มเฟือยที่มีมากรองลงมา คือ ขนสัตว์ เป็นความจริงที่ว่า ณ ที่ใดที่มีผู้อพยพเข้าไปอยู่มาก มักจะปรากฏว่าสัตว์ประเภทให้ขนจะลดจำนวนลงไป ดังนั้นผลจากการตากถางป่าในยุโรปตะวันตกและยุโรปกลางจึงทำให้ขนสัตว์หายากยิ่งขึ้น ดังนั้นพวกพ่อค้าขนสัตว์จึงจำเป็นต้องสั่งซื้อมาจากแถบสแกนดิเนเวีย รัสเซีย และแม้แต่ในไซบีเรีย

สินค้าประเภทจำป็น ได้แก่ ปลาต่าง ๆ โดยเฉพาะปลาแฮร์ริง มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ในภูมิภาคแถบเหนือตั้งแต่อ่าวบิสเคย์จนถึงทะเลบอลติกและนิวฟาวแลนด์ซึ่งเป็นบริเวณที่มีปลาทูชุมมากที่สุดในโลกรวมทั้งตอนกลางของทะเลเหนือก็เป็นบริเวณที่

¹ H. Heaton, *Economic History of Europe*, New York: Harper and Row, Inc., 19848 (Ch. 8).

เหมาะแก่การจับปลาซึ่งนับว่าเป็นอาชีพที่สำคัญในยุคกลาง ปลาจึงเป็นสินค้าที่สำคัญของแถบเหนือโดยฝูงเรือบรรทุกปลาจากแถบเหนือ จะเดินทางค้าขายไปถึงภาคใต้บริเวณอิตาลีและสเปน

อาชีพการจับปลาและการส่งปลาไปขายตามตลาดในแถบต่าง ๆ ก่อให้เกิดการขยายตัวทางอาชีพอื่นซึ่งมีลักษณะพาดพิงกับปลาเป็นเงาตามตัว นั่นคือ การทำเกลือเพื่อใช้ในการรักษาปลาให้อยู่ได้นาน และอาชีพการต่อเรือเพื่อใช้เป็นพาหนะส่งปลาไปยังตลาดอุตสาหกรรมการทำนาเกลือได้เกิดขึ้นแพร่หลายในประเทศที่จับปลาได้มาก และยิ่งกว่านั้น ชาวนาในประเทศต่าง ๆ ก็มีความต้องการเกลือเพื่อใช้รักษาเนื้อสัตว์ไม่ให้เน่า การค้าเกลือจึงเจริญควบคู่ไปกับการค้าปลา การผลิตเกลือทำได้ 2 ทาง คือ โดยการขุดสินแร่เกลือและการทำนาเกลือโดยระบายน้ำทะเลเข้ามาขังไว้ในบริเวณที่มีคันนาล้อมรอบแล้วปล่อยให้แห้งให้อากาศเผาจนความชื้นระเหยเหลือแต่แร่ธาตุเกลือเอาไว้ วิธีหลังเป็นวิธีที่สะดวกกว่าจึงเป็นที่นิยมมาก โดยเฉพาะในบริเวณฝั่งอ่าวบิสเคย์ซึ่งเป็นแถบที่มีการทำนาเกลือกันมากและบรรทุกไปขายในประเทศต่างๆพร้อมกับสินค้าอื่นๆ

ส่วนการต่อเรือก็เจริญขึ้นเป็นอาชีพที่สำคัญในการขนส่งสินค้า ประเทศที่มีป่าไม้อุดมสมบูรณ์จึงสามารถตัดไม้เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมนี้ ส่วนน้ำมันดิบและวัตถุดิบอย่างอื่นที่จำเป็นก็มีการผลิตขึ้นเรื่อยๆ เหล็ก ทองแดง ก็ได้ค้นพบในบริเวณสวีเดน ซึ่งก่อให้เกิดการอุตสาหกรรมถลุงเหล็กโดยใช้ถ่านไม้จากป่า เหล็กที่ถลุงได้เป็นวัตถุดิบที่จำเป็นในการต่อเรือนอกจากสินค้าที่กล่าวมานี้ยุโรปแถบเหนือยังมีสินค้าเกษตรและสินค้าประเภทฟุ่มเฟือย โดยเฉพาะขนแกะจากอังกฤษ พืชผลบางอย่างจากฝั่งบอลติก และเหล้าองุ่นจากฝรั่งเศส นับเป็นสินค้าหลักที่ส่งไปขายนอร์เวย์ แพลนเคอร์¹ เนเธอร์แลนด์ และผู้บริโภครองเป็นผู้

¹ หมายถึงประเทศ เบลเยียม ถ้าเป็นชาวเมืองเรียกว่า Flemish

มีฐานะดีซึ่งหมายถึงพวกกษัตริย์ ขุนนาง และพวกพระในประเทศต่างๆ ประเทศอังกฤษ ตั้งชื่อเหล่าจากฝรั่งเศสคิดเป็นประมาณปีละ 2,500,000 แกลลอน ในปี ค.ศ.1242 และ กษัตริย์อังกฤษเองบริโภคถึง 360,0000 แกลลอน นอกจากเหล้าองุ่น ก็มีผ้าขนสัตว์ซึ่งผลิต ในบริเวณสแกนดิเนเวีย นอร์เวย์ และไซบีเรีย

สันนิบาตพ่อค้า (Hanseatic League) ในภูมิภาคแถบเหนือของยุโรป กระบวนการค้าส่วนใหญ่อยู่ภายใต้อิทธิพลของสันนิบาตพ่อค้าชาวเยอรมัน ที่เรียกว่า Hanseatic League ซึ่งได้เกิดขึ้นมาราว ค.ศ.1000 เมื่อพ่อค้าผู้มีอิทธิพลจากเมืองต่าง ๆ ประมาณ 60-80 เมือง รวมทั้งเมืองลูเบค โคโลญจ์ ฮัมบูร์ก คานซิก ได้จัดตั้งกลุ่มพ่อค้าพิทักษ์ผลประโยชน์ทางการค้าขึ้น อิทธิพลของสันนิบาตพ่อค้าได้กระจายไปทั่วยุโรปภาคเหนือ โดยเฉพาะประเทศอังกฤษ พ่อค้าชาวเยอรมันมีอิทธิพลมากและได้รับพระราชทานเอกสิทธิ์มากมายจากพระเจ้าแผ่นดินอังกฤษ พ่อค้าเยอรมันมีอิทธิพลเหนือประเทศอังกฤษต่อเนื่องกันมาเป็นเวลาหลายร้อยปี จนกระทั่งปลายศตวรรษที่ 16 จึงได้เสื่อมอำนาจลง

การที่พ่อค้าเหล่านี้ได้ขอสัมปทานรัฐบาลประเทศต่างๆ เพื่อก่อตั้งศูนย์การค้าขึ้นในเมืองสำคัญต่างๆ เช่น เบรจ ลอนดอน เบอร์เจน และได้ควบคุมกิจการค้าส่วนใหญ่ในบริเวณภาคพื้นทะเลเหนือและทะเลบอลติกไว้ภายใต้เอกสิทธิ์ของสันนิบาตซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะควบคุมและผูกขาดการค้าระหว่างภูมิภาค

มูลเหตุจูงใจที่ทำให้พ่อค้าผู้มีอิทธิพลตามหัวเมืองต่างๆ รวมตัวกันจัดตั้งเป็นสันนิบาตพ่อค้า สามารถสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

1. พ่อค้าระหว่างภูมิภาคต่างๆ ต้องการลดการเสี่ยงภัยจากการเดินทางทางทะเลให้น้อยลง เพราะการเดินทางทางทะเลด้วยเรือบรรทุกสินค้าเพียงลำเดียวอาจประสบภัยธรรมชาติหรือภัยจากโจรสลัดได้ง่าย โดยเฉพาะกองเรือโจรสลัดสมัยนั้นมมีอิทธิพลทาง

ทะเลมากดังนั้นการรวมตัวกันจัดตั้งเป็นกองเรือสินค้าจำนวนมากเดินทางไปด้วยกันย่อมจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้มากและลดการเสี่ยงภัยให้น้อยลง

2. การรวมตัวกันระหว่างพ่อค้าช่วยเพิ่มอำนาจในการเจรจาขอสัมปทานการค้าในต่างประเทศและทำให้เสียค่าใช้จ่ายน้อยลง การที่จะเข้าไปประกอบการค้าในประเทศต่างๆ ได้นั้นเป็นเรื่องทำได้ค่อนข้างยาก เพราะถูกกีดกันจากสมาคมอาชีพในประเทศนั้นๆ และจากรัฐบาลของประเทศนั้นด้วย ยกเว้นพวกพ่อค้าต่างประเทศจะเสียภาษีให้แก่รัฐในอัตราที่เหมาะสม ฉะนั้นการรวมตัวกันจัดตั้งเป็นสันนิบาตพ่อค้าย่อมทำให้โอกาสในการเข้าไปประกอบการในประเทศต่างๆ เป็นไปได้มากขึ้น

3. ปลาเฮอริง เป็นสินค้าออกที่ต่างประเทศมีความต้องการอย่างมากเพราะเป็นสินค้าที่นิยมบริโภคกันทั่วยุโรปโดยเฉพาะพวกที่ไม่รับประทานเนื้อ กลุ่มพ่อค้าผู้มีอิทธิพลจึงถือโอกาสทำการค้าส่งสินค้าปลาไปขายตามเมืองต่าง ๆ และสามารถผูกขาดในสินค้าประเภทนี้ ซึ่งหมายถึงการผูกขาดการค้าทางแถบเหนือ

สันนิบาตพ่อค้าได้เจริญรุ่งเรืองมาเป็นเวลาหลายร้อยปีจนถึงปลายยุคกลางจึงเริ่มเสื่อมอำนาจลงด้วยสาเหตุหลายประการ คือ ในราวปลายศตวรรษที่ 15 โคลัมบัสได้ค้นพบโลกใหม่ วาสโคดากามาค้นพบสายการเดินเรืออ้อมแหลมอาฟริกาไปสู่ภาคตะวันออก ทำให้ศูนย์การค้าของทวีปยุโรปเปลี่ยนแปลงไป การประมงซึ่งเป็นแหล่งสินค้าสำคัญในย่านทะเลบอลติกเสื่อมลง การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของเยอรมันนี ทำให้อำนาจเจ้าผู้ครองนครเข้มแข็งขึ้น อำนาจพ่อค้าที่มีเหนือหัวเมืองต่างๆ อ่อนแอลง พ่อค้าฮอลันดาได้ทำการต่อสู้และช่วงชิงเอาผลประโยชน์ทางการค้าย่านทะเลบอลติกและทะเลเหนือไปได้ ประกอบกับพ่อค้าเยอรมันทางภาคใต้เข้าทำการแข่งขันแย่งผลประโยชน์ทางการค้านอกจากนี้ สันนิบาตพ่อค้าเยอรมันยังแพ้สงครามกับกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียและถูกเพิกถอนเอก

สิทธิ์ต่าง ๆ ทางการค้าในต่างประเทศ พอลงศตวรรษที่ 17 สันนิบาตพ่อค้าเยอรมันก็สิ้นอำนาจและสลายตัวไป

2. การค้าในแถบใต้ของยุโรป ย่านการค้าที่สำคัญของแถบใต้ ได้แก่ประเทศต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่บริเวณทะเลเมดิเตอร์เรเนียน การค้าในแถบนี้ เป็นการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าพื้นเมืองกับสินค้าจากทวีปเอเชีย สินค้าพื้นเมืองที่สำคัญ ได้แก่ ขนแกะ เหล้าองุ่น น้ำมัน น้ำตาล เหล็ก ข้าว ผลไม้ เครื่องหนัง เสื้อผ้า ผ้าขนสัตว์ ไม้พินธุ์ต่างๆ ผลไม้แห้ง วัตถุดิบที่ใช้ในการย้อมผ้า กำมะถัน เกลือ ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม สินค้าพื้นเมืองดังกล่าว ยังมีปริมาณน้อยกว่าสินค้าที่ส่งมาจากทวีปเอเชียโดยเฉพาะ โลหะทองคำ เงิน เพชรพลอย เครื่องเทศ พรหมปูพื้น สีย้อมผ้า และผ้าไหม ซึ่งในบรรดาสินค้าจากทวีปเอเชีย สินค้าที่ความต้องการมากที่สุด คือ เครื่องเทศ ซึ่งเป็นสินค้าสำคัญที่สุดของยุโรปแถบใต้เช่นเดียวกับปลาเฮอริงที่มีความสำคัญต่อการค้าของภาคเหนือประเทศต่างๆในยุโรป จึงพยายามที่ควบคุมสินค้านี้ให้ได้ภายใต้เอกสิทธิ์ของตนเพื่อความมั่งคั่งรุ่งเรืองและความยิ่งใหญ่ดังเช่นที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ในศตวรรษที่ 17 สามารถควบคุมปลาเฮอริงทางภาคเหนือและเครื่องเทศจากทวีปเอเชียไว้ในมือของตน ซึ่งความยิ่งใหญ่ของประเทศเนเธอร์แลนด์ในศตวรรษนั้นสืบเนื่องมาจากความจริงข้อนี้

ความสำคัญของการค้าในยุโรปแถบใต้ มีรากฐานมาจากเส้นทางการค้าที่เชื่อมระหว่างทวีปเอเชียกับยุโรป ซึ่งสามารถติดต่อกันได้ถึง 3 เส้นทาง คือ เส้นทางด้านเหนือซึ่งเริ่มต้นในเมืองจีนผ่านเปอร์เซีย อินเดีย แล้วมุ่งหน้าไปสู่รัสเซียภาคใต้หรือผ่านเอเชียไมเนอร์ เส้นทางที่สอง ผ่านไปทางบริเวณแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติสผ่านฝั่งซีเรียไปถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และเส้นทางที่สาม ผ่านมหาสมุทรอินเดียและทะเลแดง ผ่านทะเลทรายไปสู่แม่น้ำไนล์ ไปถึงอเล็กซานเดรียและโคโร การขนส่งลำเลียงสินค้านี้ระหว่างยุโรปและเอเชียส่วน

ใหญ่ตกอยู่ในมือของพวกเขา อหรับ ยิว และซีเรีย ซึ่งมีความชำนาญในการเดินทางแบบคาราวานเพื่อค้าขายไปตามภูมิภาคต่างๆตามเส้นทางดังกล่าว แล้วต่อจากนั้นก็มีการรับช่วงส่งต่อไปยังภาคต่างๆของทวีปยุโรป กล่าวคือ ชาวสแกนดิเนเวียรับซื้อส่งต่อไปยังย่านทะเลบอลติก พ่อค้ายิวรับช่วงส่งต่อไปยังยุโรปกลาง และพ่อค้าชาวซีเรียรับช่วงส่งต่อไปยังบริเวณทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

การค้าในยุโรปแถบใต้ ส่วนใหญ่อยู่ในมือของพ่อค้าตามหัวเมืองสำคัญที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลตะวันออกและตะวันตกซึ่งได้ทำการค้าขายกับทวีปเอเชียมาเป็นเวลานานก่อนเกิดสงครามครูเสด¹ โดยเฉพาะพ่อค้าชาวอิตาลี เมื่อเกิดสงครามครูเสดขึ้น(ค.ศ. 1096-ค.ศ. 1291) ผลประโยชน์ทางการค้าของพ่อค้าเหล่านี้จึงรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ในระหว่างสงครามพ่อค้าชาติอื่น เช่น พ่อค้าชาวสเปน พ่อค้าชาวฝรั่งเศส ได้เข้ามาทำการแข่งขันแย่งชิงผลประโยชน์ด้วย แต่เมืองเวนิสได้เปรียบเมืองต่างๆ เพราะมีกำลังเงินและกำลังกองทัพเรือที่ยิ่งใหญ่กว่าทั้งได้รับเอกสิทธิ์ทางการค้าตามเมืองต่างๆและได้เข้าร่วมสงครามอย่างเต็มที่ ประกอบกับตั้งอยู่ตรงจุดยุทธศาสตร์การค้าในบริเวณทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ในที่สุดเมืองเวนิสได้กลายเป็นเมืองการค้าที่ยิ่งใหญ่เหนือคู่แข่งอื่นใดในทวีปยุโรปนอกจากนั้นผลสงครามครูเสดได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความเป็นอยู่ของชาวยุโรปอย่างมากและกระตุ้นให้เกิดความสนใจในเรื่องการค้ามากขึ้นกว่าแต่ก่อน การค้าได้ขยายวงกว้างออกไปและเกิดการบรรจบระหว่างโลกตะวันออกและโลกตะวันตกขึ้นเป็นครั้งแรก

---

¹ สงครามครูเสด เป็นสงครามที่ประเทศคริสเตียนในยุโรปกระทำขึ้นเพื่อชิงเอาดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ คือ เมืองจรูซาเล็มอันเป็นที่มั่นกำเนิดของพระเยซูคืนมาจากการกดขี่ของพวกศาสนายิว เป็นสงครามที่กินระยะเวลายาวนานถึง 200 ปี(ค.ศ.1096-1291)

ผลของปรากฏการณ์เช่นนั้น ทำให้การค้าระหว่างยุโรปกับทวีปเอเชียเปลี่ยนมือจากพวกอาหรับไปยังพ่อค้าชาวอิตาลี พ่อค้าชาวอิตาลีเป็นผู้ควบคุมเรือสินค้าและให้เงินช่วยเหลือเพื่อการสงคราม ทำให้ได้รับเอกสิทธิ์ทางการค้าต่างๆ เช่น ได้รับการยกเว้นภาษีการค้า ได้ควบคุมตลาดและสถานที่เก็บรักษาสินค้า เมืองเวนิสกลายเป็นศูนย์กลางการค้าที่สำคัญของยุโรปได้ และผลที่ตามมาอีกประการหนึ่ง คือ เกิดอุตสาหกรรมการค้าต่อเรือจนกระทั่งถึงศตวรรษที่ 16 เมื่อมีการปฏิวัติทางการค้าและการค้นพบผืนแผ่นดินใหม่ ศูนย์การค้าจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในยุโรปจึงเปลี่ยนไปยังมหาสมุทรแอตแลนติกและโลกใหม่

3. การค้าระหว่างยุโรปแถบเหนือและแถบใต้ การค้าระหว่างสองภูมิภาคนี้ใช้ถนนและแม่น้ำเป็นสำคัญ ซึ่งทำให้การขนส่งสินค้านี้ระหว่างภูมิภาคเป็นไปอย่างเชื่องช้าและได้ปริมาณน้อยกว่าทางทะเล เต็มไปด้วยอุปสรรคและอันตรายต่างๆ ยิ่งกว่านั้นยังต้องเสียค่าธรรมเนียมผ่านเมืองอีกด้วย ทำให้การค้าในแถบนี้ไม่เจริญทัดเทียมกับแถบเหนือและแถบใต้ การค้าระหว่างสองภูมิภาคมักเป็นการแลกเปลี่ยนสินค้ากันเนื่องจากแถบเหนือเป็นผู้ผลิตสินค้าเกษตรกรรมในขณะที่ภาคใต้ผลิตสินค้าอุตสาหกรรม